

JEDINÉ SLOVO ROZPOUTÁ VÁLKU

THRILLER

GEIGER

GUSTAF SKÖRDEMAN

GEIGER

© Gustaf Skördeman and Bokförlaget Polaris 2020
in agreement with Politiken Literary Agency

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Vladimíra Mužíková, 2021
Cover © Nick Stearn, 2021
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-1794-0 (pdf)

GEIGER

Gustaf Skördeman

Na stole zůstaly stát porcelánové hrnečky Royal Copenhagen se zbytky kávy, všechny sušenky z podnosů zmizely a skleničky od limonády byly prázdné. Zmuchlané špinavé ubrousky s modrými puntíky ležely pohozené vedle čistých nepoužitých. Ubrus byl posetý drobkami a skvrnami od kafe, sem tam na něm nějaká sklenička zanechala světle červené kolečko. Židle stály odstrčené od stolu, jak je tam nechaly ty nejmenší děti, když odběhly pryč.

Polovina dětí teď seděla na pohovce od Josefa Franka. Zbytek, nabitý cukrem, rozjívěně pobíhal po domě a povykoval. Odněkud nečekaně přiletěl tenisák a šťastnou náhodou se na zdi trefil do prostoru mezi talířky připomínajícími různá místa v Evropě: Berlín, Prahu, Budapešť, Paříž, Rostock, Lipsko, Bonn.

Vnoučata strávila poslední týden školy u babičky a dědy, aby si jejich rodiče mohli zajet na dovolenou do Bretaně. Sestry Malin a Lotta tam chtěly jet ještě před začátkem prázdnin, než do Francie vyrazí půlka Švédska.

Děda Stellan se v průběhu uplynulého týdne často uchýlil do své pracovny, zatímco babička Agneta připravovala snídaně a večeře a rozvázela děti do škol a po různých odpoledních kroužcích. A dohlížela na ně, když se během nezvykle teplých předletních večerů chodily koupat na molo. Ten, kdo jim s sebou balil všechny šnorchly, ploutve, plavky, plavecké brýle, kuželky a zbytky opalovacích krémů, byla také ona.

Obě sestry sem teď se svými manželi přijely pro své ratolesti, aby si je odvezly domů. Bylo to, jako by si dům oddechl, že v něm zase bude ticho a všechno se opět vrátí do normálu.

Dveře na zahradu, po níž se procházela Lotta po boku svého zestárlého otce a nechala si od něj ukazovat nové přírůstky na záhonech, stály otevřené. Většinu květin tady už znala, ale pár nových k nim přibýlo. Táta Stellan měl několik stálých favoritů, které průběžně doplňoval novými.

Podle něj byly květiny nejkrásnější těsně před vykvetením. Když se jim začínaly otevírat pupeny. V tomhle s ním ale nesouhlasila.

Lotta pozorně naslouchala otcovu zanícenému popisu krásy květin. Třapatka, topolovka růžová, stračka, lilek potměchuť, který se tu vysemenil sám od sebe, oregano, máta, řebříček a štirovník růžkatý. Otec své květiny miloval a Lotta pomyslela na to, kolik času trávil na zahradě během jejího dětství. Nikdo ho tady nesměl rušit, ale každý vždycky věděl, kde ho najde.

Zatímco se táta Stellan zastavil, aby se vydýchal, otočila Lotta diskrétně hlavu směrem k domu a předstírala, že si ho prohlíží – svůj domov, inspirovaný čistým funkcionalismem, v němž znala každý kout, takže neměla nejmenší důvod si ho tak důkladně prohlížet. Jeho velká okna a dvě terasy s dechberoucím výhledem na jezero Mälaren a ostrov Kärnön.

Pak sklouzla pohledem na chodníček v trávě tvořený dvanácti těžkými kamennými deskami, přes něž se svou sestrou jako malé tak často běhávaly a jež jejich otec žertovně nazýval dvanácti kroky k lepšímu životu, protože vedly k zahradnímu domku. Ve kterém se mohl nerušeně věnovat tomu, co měl v životě nejraději.

Dostat tam ty kamenné desky bylo tak obtížné, že Stellan jednou prohlásil, že už tam nejspíš zůstanou navždycky. Teď už tam ležely čtyřicet let, takže tátovo proroctví se nejspíš naplní.

Pohlédla na svého otce. Bylo mu pětáosmdesát, hlava mu ještě fungovala, ale po fyzické stránce sešel. Natolik, že při holení na krku vynechával určitá místa. Vždycky byl vysoký, ale teď chodil nahněbený. Velké brýle, které byly odjakživa jeho

poznávacím znamením, mu seděly trochu nakřivo a pohled za jejich skly byl kalný.

Lotta byla skoro stejně urostlá jako Stellan, ale jinak si moc podobní nebyli. Otec měl popelavě plavé vlasy, dcera je měla černé. Ty podle Stellana zdědila po své energické babičce z otcovy strany. Jestliže on měl přátelský a milý pohled, tak ten Lottin byl kritický a skeptický.

„Neposadíme se na chvíli?“ navrhla Lotta, protože viděla, že je otec ještě unavený, a věděla, že by to nikdy nepřiznal.

Posadili se na oprýskanou zelenou lavičku před zahradním domkem. Stellan se ovíval papírovým táckem, na kterém předtím ležely nějaké cibulky, a Lotta si utírala zpocené čelo. To horko bylo až nepřirozené. Spalovalo celé Švédsko už od začátku května a nic nenaznačovalo tomu, že by teď, v červnu, mohlo polevit.

Jak často tady spolu takhle sedávali. Lavička pro odpočinek, ale s veškerým nářadím po ruce: tady člověk nabíral sílu, ale přitom byl neustále v pohotovosti.

Nebo si to alespoň mohl namlouvat.

V domku skladovali hromadu zahradního nábytku a zahradnického náčiní, na které už několik desítek let nikdo nešáhl. Motyčky, rozstřikovače vody, měděné konve, teď už zplsnivělou pruhovanou houpací síť a rozvrzaná opalovací lehátka, s nimiž si sestry tak rády hrály, když byly malé. Vždycky se začínaly opalovat už časně z jara, kdy ještě ležely mezi hromadami sněhu, „mračily“ se na zamračenou letní oblohu a celé prázdniny si hrály na to, že lehátka jsou lodě, auta, letadla, rakety nebo mosty, ze kterých skákaly do neexistující vody.

Když pak sestry vyrostly z dětských střevíčků, uložila se lehátka do zahradnického domku a tam už zůstala. Místo nich si pak na ně chodil při práci na zahradě tajně odpočinout táta Stellan, ale pokaždé ho přitom prozradilo slabé zavržení, které bylo slyšet až ven.

Zahradní domek se stal jakýmsi pomníkem starých časů. Každý rok z něj vytahovali jenom zahradní stůl. To měl na

starost zahradník Jocke, jenž sem ještě pořád docházel s železnou pravidelností, přestože už byl dávno v důchodu. A nic za to nechtěl. Přicházel pravidelně každý týden už od sedmdesátých let, kdy se sem Stellan a Agneta nastěhovali jako čerství novomanželé, a pokračoval v tom i po odchodu do penze, aniž se někoho zeptal nebo ho o to někdo požádal. Možná si díky starým rutinám udržoval pevné zdraví.

Lotta pootevřela dveře do domku a do tváře ji udeřil teplý vzduch. Letní teploty z něj udělaly saunu.

„Neodkryjeme zase to zadní okno?“ zeptala se a ukázala na laminátovou desku přibitou na zadní stěnu. „Už nejsme malý, nebudeme vás špehovat.“

„Vy ne, ale teď tady máme nový malý špiony,“ odpověděl Stellan s úsměvem.

„Ty zajímají jen jejich displeje.“

„Řeknu Jockemu, aby ji sundal. Z okna je vidět na krásnou kolkvicii, ale já už sem dovnitř stejně moc nechodím.“

„Spíš bych řekla, že vůbec,“ prohlásila Lotta a spočinula pohledem na zrezivělých lehátkách.

„Tahle je pro tebe,“ řekl Stellan Broman své dceři a podal jí květinu. Pokaždé když za ním přijela na návštěvu, jí dal nějakou sazeničku nebo cibulku do její malé zahrádky a ona ji s vděkem přijala.

„Co je to?“ zeptala se.

„Já nevím. Myslím, že lokanka. To sázal Jocke.“

„To říkáš vždycky.“

Lotta otce obdařila úsměvem.

Joakim byl vždycky přirozenou součástí jejího života a s tátou se neustále poštuchovali o tom, kdo toho ví o květinách víc. Kdyby měla být upřímná, musela by přiznat, že od Jockeho se toho o rostlinách a zahradničení naučila víc než od táty Stellana. Ale přesto vzpomínala na tátovo zahradničení s láskou, protože díky němu byl doma. Ne v práci ani v domě, v obležení kolegů a přátel. Žádné velkolepé večírky ani práce, jen poklidné hrabání v záhonech.

Jeho život byl posledních třicet let o mnoho klidnější. Jestlipak mu jeho starý život chyběl? Být středem pozornosti?

Jestli nic jiného, tak díky otci prožily s Malin výjimečné dětství, které jim mnozí z přátel záviděli. A co by se vlastně změnilo, kdyby táta býval víc doma, kdyby se nezavíral ve společenské místnosti ve sklepě nebo se neuchyloval na zahradu hned, jak překročil práh domu? Vždycky tu přece pro ně byla máma.

A upřímně, ono to nepochybně dobrodružné bylo, všechny ty známé tváře, které se u nich doma ukazovaly, všechny ty oslavy a kanadské žertíky a nesmysly, jež všichni ti dospělí prováděli.

Možná to byl právě intenzivní společenský život rodičů, co z ní udělalo takovou samotářku. Workoholika, jenž v ní dřímala, podělila stoprocentně po tátovi, ale své volno trávila nejraději o samotě. Nejlépe s knihou. Nebo s kamarádkou. *Jednou* kamarádkou.

Pronikavý dětský křik jim naznačil, že by se měli vrátit k ostatním.

Malin pochopitelně zůstala jako obvykle uvnitř s mámou Agnetou. Nikdy neměla zahradu ráda. „Fuj, žížaly a svinky,“ prohlásila už jako šestiletá a u toho zůstala.

Tmavovlasá Lotta a světlovlasá Malin. Šikovná starší sestřička a rozmazlená princeznička.

Jako nějaká parodie na mladší sestru nepomohla matce s úklidem, balením ani mytím nádobí, zkonstatovala Lotta. Místo toho přitáhla z půdy bednu se starým oblečením a hledala v ní něco zajímavého pro své děti.

„Myslíš, že budou chtít nosit starý hadry?“ pochybovala Agneta.

„Vždyť vypadají dobře,“ odpověděla Malin a zvedla před sebe světle modrý plyšový overal, který nosila jako malá.

Malin byla se svými plavými vlasy a tmavým obočím úplnou kopií své matky. Nebylo pochyb, že Agneta bývala krásavice, v jejich téměř sedmdesáti letech se po ní chlapi ještě

pořád otáčeli. I když ji nezajímal. Jak matka, tak dcera byly krásné způsobem, díky němuž na ně byli lidé, s nimiž se setkávaly, podvědomě hodní. Jako by jejich krása vycházela z jejich nitra, a proto jim ji nikdo nezáviděl.

Zatímco se Lotta a Malin věnovaly svým rodičům a děti pobíhaly kolem, stáhli se jejich partneři jako obvykle stranou a v klidu spolu probírali pracovní záležitosti nebo auto nebo rekonstrukci koupelny. Christian v nažehlené košili a naleštěných polobotkách, Petter v kraťasech a sandálech. Vzájemně si moc neseděli – finančník a kulturní byrokrat – ale ani jeden z nich si ani trochu neseděl se svým slavným tchánem, televizním hlasatelem a moderátorem, a proto se radši drželi jeden druhého. Ani jeden se nijak zvlášť dobře neorientoval v tématech, o která se zajímal Stellan: televize sedmdesátých a osmdesátých let, cestování po Evropě nebo do jaké míry spolu souvisí klasická kultura, zábava a lidová vzdělanost. A ani jeden neuměl citovat Schillera.

Lotta viděla, že švagři následovali svůj běžný vzorec chování, a zaznamenala, že děti zase svůj. Její synové seděli a čučeli do mobilů a Malininy děti se hádaly. Molly křičela, protože Hugo jí řekl, ať kývne, a pak ji trefil tenisákem do čela. Míček od ní odskočil na zeď, odkud dopadl na stůl mezi dva kávové hrnečky.

Nejvyšší čas odvézt syny na trénink a zbavit se Malininych nevychovaných děcek. Čekala ji spousta pracovních schůzek, týdenní nepřítomnost byla v jejím zaměstnání dlouhá doba. Naštěstí měl Christian pružnou pracovní dobu a děti měly naplánované aktivity na celé léto.

„Odjezd. Poděkujte babičce a oblečte se.“

Leo hodil patkou a šel babičce potřást rukou a říct děkuji. Sixten potřeboval ještě jedno napomenutí, ale pak udělal to samé.

Malin zběžně prohrábla to, co si nestihla prohlédnout, hodila do tašky pár kousků oblečení a odsunula bednu stranou. Lotta zaznamenala, že ji neodnesla zpátky na půdu. Navíc

bylo jasné, že k té tašce, do které nacpala jejich staré hadry, se nevrátí několik let.

Lotta otevřela dveře a vypustila syny ven. Petter ten pokyn pochopil, ihned vešel dovnitř, poděkoval rodičům své ženy a šel ven čekat do auta. Lotta mezitím pomáhala Malininým dětem s oblékáním. Její sestra došla pro Christiana, aby se šel dovnitř rozloučit, a pak všechny vypakovala ven k autům na příjezdové cestě, zatímco se Malin objímala s mámou.

Stellan se stáhl zpátky do obývacího pokoje do svého čtecího křesla, staré pohodlné Pernilly. Za uklidňující zvukovou kulisu Matoušových pašijí, klasické nahrávky Johna Eliota z roku 1988 s Barbarou Bonneyovou.

Agneta vyšla ven před dům zamávat ustupujícím hordám. Vzduch prořízlo zvonění telefonu uvnitř domu, a tak se dcerám omluvila, že to musí vzít. Malin si neodpustila s úsměvem okomentovat, že její rodiče jsou jediní, které zná, co ještě mají pevnou linku. Prohlásila, že vůbec netuší, jak svým dětem vysvětlí, co je to pevná linka.

„Za to může tvůj táta,“ omluvně vysvětlovala Agneta. „Odmitá se ho vzdát.“

Potom zašla zpátky do domu, zatímco se její dcera připojila k čekajícímu zbytku rodiny.

Agneta zamířila do pracovny a zvedla těžké černé sluchátko připojené spirálovou šňůrou ke starému Dialogu s otočným číselníkem. Jako obvykle se ohlásila příjmením.

„Bromanová.“

Na druhém konci promluvil mužský hlas lámanou němčinou:

„Geiger?“

Přesně toho se bála.

Panebože.

Vnoučata.

Zvenku slyšela startovat auta a došlo jí, že nemá na výběr.

Rychle zvážila situaci a pak stručně odpověděla „Ja“ a zavěsila.

Nato se odebrala po schodech nahoru do ložnice, otevřela zásuvku nočního stolku, nadzvedla příručky k radiobudíku a osobní váze a vytáhla velkou, černou pistoli Makarov a tlumič, který na ni nasadila.

Cestou zpátky do obývacího pokoje zkusila pistoli natáhnout, aby se ujistila, že ještě funguje. Vyčištěná a promazaná každopádně byla.

Šikmo zezadu se připlížila ke svému muži, přiložila mu hlaveň ke spánku.

A stiskla spoušť.

Krev vystříkla na knihu, která následně vypadla Stellanovi z rukou. Goetheho *Faust* v originále.

Výstřel nebyl hlučný, ale hlučnější, než si to pamatovala, tak zašla pro jistotu k oknu.

Její dcery se venku asi o něčem dohadovaly, protože ještě neodjely. Ale Lotta už mířila ke svému autu.

Při nastupování pohlédla na dům, zahlédla matku v okně a vesele jí zamávala. Malin následovala Lottin pohled a udělala to samé.

Se zbraní za zády jim Agneta volnou rukou zamávala. Dcery zaťukaly na zadní okénka dveří, aby se i děti ještě naposledy rozloučily s babičkou. Poslechly a babička si s úsměvem pomyslela, že musela přece jen udělat něco správně, když má takhle úžasná vnoučata.

„Tak oni volali.“

Karla Breuerová zvedla oči od knihy a vrhla pohled na Strausse. Na Malou dělovou kouli, jak mu říkala. Protože byl malý, kulatý a smrtelně efektivní.

Věděla, že on jí říká Bílá paní. Pro její dlouhé bílé vlasy, leďově modré oči a bílé oblečení. A protože ji vnímá jako součást minulosti, jako strašidlo ze zapomenutých časů.

„Kdo?“ zeptala se Breuerová. „A komu?“

„Bejrút. Do Stockholmu,“ odpověděl Strauss a viděl na Bílé paní, že ji to překvapilo.

Bylo to jedno z mnoha telefonních čísel, která hlídali, a o němž si všichni mysleli, že už nebude nikdy použito. Zřejmě z toho důvodu mělo být oddělení Strausse a Breuerové přemístěno jako jedno z posledních, protože nikdo nevěřil, že jejich objekty jsou ještě aktuální. Vypadalo to, že po předání Pullachu Berlínu se zpravodajská služba chystá udělat za minulostí tlustou čáru. Ale Breuerová si umíněně stála za svým, že ještě není konec.

Breuerová jako jediná z celého oddělení pracovala na Úřadu pro ochranu ústavy již v době, kdy bylo tohle stockholmské číslo považováno za aktivní. A to už byla pěkná řádka let. Jenže teď se proti všem předpokladům evidentně znovu zaktivovalo.

„Tak jedeme.“

Breuerová se zvedla a prošla těsně kolem Strausse, aniž mu věnovala jediný pohled. Ani čtyři roky spolupráce je nedokázaly sprátně, ale teď to byli oni, kdo nesl zodpovědnost.

Konečné rozhodnutí však musel udělat Schönberg.

Strauss letmo nakoukl do kanceláře Breuerové, když kolem něj proplula ven. Nesvítíl v ní ani jeden monitor a všechny počítače byly vypnuté. Zato tam ležely hromady knih a hlášení. Nechápal, jak je možné, že si tu nechávali operativce, který byl zcela analogový. Na koho měla páku? Za ty čtyři desítky let u bezpečnostní služby musela nasbírat hodně materiálu. Pak ale udělal čelem vzad a pospíšil si za ní.

V budově už moc lidí nezůstalo, pomyslel si, když se rozhlédl po chodbě. Většina kolegů se už přestěhovala do nového komplexu v Berlíně. Do největší administrativní budovy v zemi, jež vyšla na jeden a půl miliardy eur.

Velikost a umístění budovy do centra Berlína mohly architektům a zadavatelům projektu připomenout bývalé hlavní sídlo východoněmeckého ministerstva pro státní bezpečnost Stasi, ale tak se očividně nestalo, nebo je to prostě nezajímalo.

Otevřenou společnost už tajná služba tolik nestrašila.

O šest dveří dál zaklepala Breuerová na dveře Schönbergovy kanceláře a vešla do ní dřív, než ji Strauss dohnal.

Na Schönbergově stole ležela hromada složek, tři z nich měl položené před sebou, ale všechny byly zavřené. Musel je zaklapnout, když zatukala. I tady uvnitř měli před sebou tajemství.

„Geiger je opět aktivní,“ oznámila mu Breuerová.

Schönberg na to nic neodpověděl, jen jí věnoval pohled, který říkal „No a?“

„To znamená, že bude zaktivován Abu Rasil,“ řekla Breuerová. „Teď ho můžeme dostat.“

„Ty věříš, že je ještě naživu?“ podotkl Schönberg. „Po víc jak třiceti letech mlčení?“

„On žije. Stáhl se, ale teď bude znovu zaktivován. Kdyby už Rasil nežil, nevolali by Stockholm.“

„A čím by nás dneska mohl ohrožit?“

„Jestli se ho chystají po třech desítkách let znovu zaktivovat, tak musí jít o něco opravdu velkého. Musíme jet.“

Schönberg mlčel.

„Jaký by pak mělo naše oddělení smysl, kdybychom nebrali vážně svůj výstražný systém?“

Schönberg na ni dál jen mlčky civěl.

„Přesně s tímhle počítají,“ nevzdávala se Breuerová. „Že nikdo nebude věřit, že je Rasil ještě naživu. Že nikdo nezasáhne.“

„Jsou ty indikace spolehlivé?“ zeptal se Schönberg nakonec. Breuerová pohlédla na Strausse.

„Naprosto,“ odpověděl Strauss, protože pochopil, že přesně tohle si Breuerová přeje, aby řekl. V praxi bylo běžné, že odstupující vedoucí jednotky dává doporučení na svého nástupce, a Strauss by to rád převzal po ní. Pak nepotrvá dlouho a bude třeba zaplnit místo vedoucího oddělení po Schönbergovi. Strauss měl ve svém kariérním postupu jasno.

„Zbývají ti čtyři měsíce do odchodu do penze, Breuerová. Pošli Strausse.“

Breuerová neshledala jeho komentář hodný odpovědi.

Schönberg si povzdechl.

„Jak dlouho už se za Abu Rasilem honíš? Čtyřicet let?“

„Šla jsem po něm deset let, pak zmizel. A několikrát jsem ho málem dostala.“

„To si myslíš ty.“

„To si máme nechat utéct největšího teroristu, jakýmu jsme kdy byli na stopě?“

Schönberg si sundal brýle a promnul si kořen nosu. Pak pohlédl na svou podřízenou.

„Abu Rasil je mýtus,“ řekl. „Legenda, kterou stvořili Palestinci v sedmdesátých letech, aby s ní strašili Západ.“

„Přesně tohle Abu Rasil chce, aby sis myslel.“

„Terorista s nadlidskými schopnostmi. To, že by za téměř všemi atentáty, k nimž v té době v Evropě došlo, stál jeden a týž mozek, zní příliš jednoduše, než aby to mohla být pravda.“

„Tak jako dárek na rozloučenou?“ navrhla Breuerová a upřela pohled na svého šéfa. Schönbergovi i Straussovi došlo, že se jen tak nevzdá.

„Dobrá,“ souhlasil Schönberg. „Vezmi si s sebou Strausse a Windmüllera. Ale máte na to jen týden.“

„Jedeme hned.“

„Hned?“ podivil se Strauss.

„Okamžitě. Rasil je přirozeně už na cestě.“

Breuerová se otočila na kramfleku a vyrazila a Strauss si ještě zaběhl do kanceláře pro sako a služební zbraň. Všechno ostatní si bude moct pořídit cestou. Ale Glock 17 a na míru ušité sako Zegna velikosti 60 už ne.

Ve Straussově kanceláři neležely stohy knih, zato se tu nacházelo obdobné množství monitorů jako v ostatních kancelářích, ale na rozdíl od Breuerové je měl všechny zapnuté. A pak plakáty Nicka Cavea a Straussův milovaný Devialet Phantom Gold, nejlepší bezdrátový reproduktor pro poslech hudby na světě. Souběžně s tím, jak se kolegové stěhovali do Berlína, mohl Strauss postupně zesilovat zvuk.

Chvilí zaváhal na prahu dveří, ale pak to nevydržel. Dálkovým ovladačem zapnul Phantoma a z mobilu si pustil *The Good Son*.

„*One more man gone. One more man gone. One more ma-an...*“

Boží.

Potom rychle vyběhl ven z kanceláře na druhý konec chodby, aby svému kolegovi oznámil, že s nimi jede do Švédska. Windmüller byl jedním z operativců s dokonale vytrénovaným tělem, jehož úkolem bylo jim zajišťovat bezpečnost a zachraňovat život.

Breuerová byla v celém BND svou fixací na Abu Rasila vyhlášená a všemi zpochybňovaná. Tohle byla její poslední šance dokázat, že legenda nelže a že měla celou dobu pravdu.

Strauss na to žádný vlastní názor neměl, ale nikdy by se neodvažoval o Bílé paní pochybovat. Rozhodně ne otevřeně a dokud byla ve službě. Breuerová měla konexe na hodně vysokých místech.

Ani jeden z nich tří neměl rodinu, které by se musel omluvit, takže mohli vyrazit v podstatě hned. Windmüller nastoupil

do mobilního monitorovacího centra, zatímco Strauss otevřel Breuerové dveře černého BMW. Nedokázal posoudit, jak moc je jejich mise seriózní. Ale *jestli* Abu Rasil skutečně existuje a *jestli* byl skutečně zaktivován, tak se chystá něco velkého.

Něco opravdu velkého.

3

Hned jak dcery odjely, začala spěchat.

V předsíni popadla batoh a rychle vyšla schody do horního patra. Do koupelny, která se jí kdysi zdála být tím nejbezpečnějším místem. A to hned ze tří důvodů. Dala se zamknout, odnikud do ní nebylo vidět a nikoho by nenapadlo se ptát, co tam vevnitř dělá. A všichni hosté vždy používali toalety v přízemí.

V dané chvíli se nabízela také možnost to zahrabat někde na zahradě nebo v lese, ale až by nastala chvíle, kdy ty věci bude potřebovat, tak by si je nemohla vyzvednout hned. Už tehdy byla takhle předvídavá.

Teď neměla času nazbyt. Oni už byli pochopitelně na cestě. Otázkou bylo, odkud sem jeli.

A kdo sem jel.

Držákem toaletního papíru to nešlo, ať s ním tloukla sebevíc, tak musela doběhnout do sklepa pro kladivo. Když kdysi schovala balíček do díry ve zdi koupelny a obložila ji kachlíky, tak nepřemýšlela o tom, čím ji potom rozbije a jaký to bude dělat rámus.

Ale teď tu nebyl nikdo, kdo by ji mohl slyšet.

Rozmáchla se kladivem a udeřila s ním tak silně, že se jí podařilo rozbít kachlíky už první ranou. Tloukla s ním dál, dokud neodpadly všechny kousky obkladačky, odloupila prasklou izolaci pod ní a strčila do otvoru dva prsty, kterými pak vytáhla balíček poslední záchrany zabalený do voskovaného plátna.

Thustý štos tisícikorun, ale vzápětí si uvědomila, že ty už neplatí. Takže jí budou muset stačit peníze, co má doma. Štěstí, že v plecháčku v kuchyni vždycky něco měli.

Tři pasy vydané na různá jména, ale všechny už pochopitelně dávno prošlé.

Heslo na vysílačku.

Klíčky od auta – stálo tam ještě? Kdy to naposledy kontrolovala?

Příručka, jak přežít mimo civilizaci, kterou přibalila nedobrovolně.

Ampule s kyanidem, panebože.

Pistoli tu neschovala, radši ji chtěla mít po ruce, a proto ji měla v nočním stolku. Pro případ, že by ji tam někdo našel, měla vymyšlenou historku, že ji má na památku po tátovi. Nikdo ji tam však nikdy neobjevil.

Zarazila se. Slyšela auto?

Rychle k oknu v chodbě v prvním patře, opatrně nadzdvihnout záclonu a vykouknout ven.

Nikde nikdo.

Ale copak by parkovali před domem? Nezastavili by spíš o kus dál a pak se sem nenápadně připlížili? I když, co by tomu asi řekli sousedi, kdyby v téhle luxusní čtvrti uviděli podezřelého muže, jak se plíží po jejich zahradě?

Ne, nejjednodušší by samozřejmě bylo zastavit přímo před domem a tvářit se jako běžná návštěva. Možná si dokonce sehnali dodávku nebo pick-up s nápisem „Instalatérské práce“. Co si nikdo nezapamatuje.

Ale zatím ještě nepřijeli. Netušila, jestli má čas několik hodin, minut nebo vteřin.

Musí se vrátit a dodělat to.

„Můj banán!“ vykřikla Molly.

„Vezmeš si ho příště, až pojedeme k babičce,“ řekla Malin.

„NE!“ zaječela Molly.

Malin si povzddechla.

„Asi se pro něj budeme muset vrátit,“ řekla Christianovi.

Věděla, jak moc je Molly na toho podlouhlého žlutého plyšáka se širokým úsměvem fixovaná. Banánová panenka byla

její kamarád na hraní i na mazlení, a jestli se pro ni teď hned nevrátí, tak její dcera bude řvát, dokud ji zase nedostane.

Christian rychle koukl na své rolexky model GMT Master II. Pepsi, na které byl jaksepatří pyšný.

Sakra.

Celý den v čudu.

Ale co se dá dělat.

Právě minuli Brommaplan, kde se mohl otočit, ale protože zareagoval pozdě, musel pokračovat dál až na kruhový objezd a celý ho obkroužit dokola, a pak už jeli zpátky.

Podělaná panenka.

Čas nemilosrdně běžel, a tak se vrátila zpátky na toaletu, vzala balení rychletvrdnoucího cementu a trochu ho rozdělala s vodou v kelímku na zubní kartáčky. Nanesla směs na zadní stranu nové obkladačky, která celou dobu ležela na dně její zásuvky v koupelnové skříňce spolu s cementovou směsí, zadělala s ní díru ve zdi a pak k ní přisunula koš s ručníky. Při bližším ohledání to bude vidět, ale možná tím získá pár dní náskok a to stačí. Teď jde hlavně o čas.

Špinavý kelímek a zbytky kachlíčku strčila do batohu spolu s penězi a pasy. Potom sešla dolů do kuchyně sbalit jídlo. Náhlé vnuknutí ji přimělo vyběhnout do garáže a přibalit ještě nabíječku autobaterií.

Dobře. Co teď?

Trochu zamíchat karty.

Jak?

Šperkovnice. Stellanova peněženka. Co ještě?

Malý obraz od Muncha, co visí na toaletě pro hosty.

Se vším do batohu.

A nakonec pootvírat zásuvky a udělat trochu nepořádek.

Co dál?

Jasně. To, kvůli čemu se tohle všechno děje. Zabralo jí skoro minutu pro to dojít.

Zkontrolovala čas.

Už se tu zdržela příliš dlouho.

Musí vypadnout.

Svoje a Stellanovo auto si pochopitelně vzít nemohla, proto zašla do zahradního domku, odkud vytáhla staré kolo, které tam stálo už celou věčnost. Růžové s bílými řídítky. Muselo být jedné z dcer, i když si nepamatovala, že by na něm kdy některou z nich viděla jezdit.

Časem se kolo ztratilo za hráběmi, lopatami, strunovkami, kolečkem, zahradními lehátky a dalším harampádím, které by se někdy mohlo hodit. Do rámu, řídítek a předního kola byla zamotaná stará hadice. Řetěz nebyl namazaný a duše skoro prázdné, ale jet se na něm dalo.

Co sousedi, nikdo se nedívá? Samozřejmě se jich budou ptát a ona nechtěla, aby se aktéři, kteří se teď dali do pohybu, o jejím dvoukolém dopravním prostředku dozvěděli. Vzhledem k tomu, jak zřídka se jí dcery ozývají, by měla získat tak týdenní náskok, než si některá z nich začne dělat starosti. Do té doby by snad měla mít od policie pokoj.

Horší to bylo s těmi druhými.

S těmi, co volali.

A s těmi, kteří je možná odposlouchávali.

Neměla nejmenší tušení, kolik má času.

Jestli šlo o hodiny nebo dny.

Nebo jestli se spokojí jen s tím zavoláním a v klidu si počkají na výsledek?

Tomu nevěřila, a teď už si skutečně musela pospíšet.

Naposledy prošla dům. Potom vykoukla ven okýnkem ve dveřích. Venku byl klid, a tak si zapnula loveckou bundu a nasadila si kapuci. Bude jí v tom horko, ale nějak se musela maskovat.

Naposled ještě zašla za svým mrtvým mužem a políbila ho na temeno hlavy.

„Děkuji ti za všechny ty roky. Drž mi palce.“

Pohládila ho po tváři a pak odkvapila ke kolu a vyrazila na cestu.

Ve stejné vteřině, kdy Agneta Bromanová zmizela na starém kole v zatáčce na Grönviksvägen, odbočilo černé BMW M550d xDrive Touring Malin Bromanové-Dahlové z Nockebyvägen na Grönviksvägen a k domu rodičů v čísle 63 mu zbývalo jen pár stovek metrů.

Rámus byl ohlušující. Troubící auta, studentský průvod s hlasitými reproduktory jako na festivalu Summerburst. Staré šlá-gry se mísily s monotónním housem. Každý vůz vyhrával tak hlasitě, až se na pompézních domech otřásaly okenní tabulky.

Balónky, šampaňské, modro-žluté vlajky. Tlačence.

Mladí lidé plní očekávání a nadějí.

Rodiče, prarodiče a hodné tetičky na cestě ke škole, ze které obvykle jako jedné z prvních v hlavním městě za chví-li vyběhnou jejich potomci. Všude transparenty s křestními jmény, fotkami miminek a třídní příslušností. Ke třídě ve škole. Tu druhou třídní příslušnost vyjadřovaly značky hodinek, oblečení a kabelek. A aut, jež se škodolibou bezohledností parkovala na zákazu stání ve všech ulicích kolem gymnázia Östra Real. Městská policie kroužila kolem po dobu nezbyt-ných pěti minut, než mohla začít dávat za stěrače pokuty. Jako hyeny čekající, až se lev nasytí mrtvých zeber, aby se na ně mohly vrhnout.

Dokonce i jindy tak prázdná horní část ulice Artilleriga-tan byla zacpaná lidmi směřujícími k exkluzivnímu školní-mu dvoru. Ulicí kráčeli bývalí ředitelé v zažloutlých student-ských čapkách, zmalované paničky, nespokojené, že si kvůli horku nemohly vzít svůj kožík, a mladíci s nagelovanými vlasy sčesanými dozadu, kteří si již během prvního roku po ukončení gymnázia stihli zaregistrovat dvě až tři vlastní fir-my. Sara zaznamenala, že mezi chlapy byly stále populární zelené a červené kalhoty.

Celý tenhle cirkus se konal jen proto, že pár pubertáků vycházelo ze školy. Rovnou do prázdna.

Užijte si dnešní den, říkala si v pekelně rozpáleném autě, kde seděla. Protože od zítřka už budete jen součástí statistiky. Nezaměstnaní a bez vlastního bydlení. Problém pro společnost. Užívejte si, dokud to jde.

Když kolem ní proplul hrdý otec s transparentem, na němž měl fotku tříleté Ebby, uvědomila si, že pro svou vlastní Ebbu žádný takový připravený nemá.

Uložila si poznámku do mobilu. Po práci: zařídit transparent pro dceru.

Po tvářích jí stékal pot z čela. Záda měla úplně promáčená.

Sara a David sem přijeli včas, takže ještě našli volné místo na zaparkování přímo před vchodem domu, který hlídali, na Artillerigatan 65 u zdi naproti gymnáziu Östra Real. Teď tu tedy seděli s dopitými plastovými lahvemi, umaštěnými sáčky rychlého občerstvení a plnými močovými měchyři.

David Karlsson. A Sara Nowaková.

Sara si sepnula vlasy do vysokého culíku a nasadila si kšiltovku od Ralphi Laurena, aby splynula s místním kolorem. Když si ji nadvzdela, aby si otřela pot z čela, uviděla ve zrcátku, že bude potřebovat nový přeliv. Vlasy měla hnědé, ale odrosty zářily rudě. Jako by jí hořela hlava.

Kvůli zrzavým vlasům jí v dětství říkali „indián“. Nejenže to postrádalo logiku, ale bylo to i dost otravné. Říkali jí i žirafa, protože byla vyšší než většina kluků ve třídě. Měřila, stejně jako Naomi Campbell a Linda Evangelista, metr sedmdesát sedm. Její výška a výrazné lícní kosti dávaly během jejího dospívání podnět k mnoha přitroublým poznámkám o tom, že vypadá jako modelka. Bylo jich tolik, že se Sara nakonec pokusila v tomhle oboru prorazit, i když si osobně myslela, že vypadá spíš divně.

Modeling jí šel celkem dobře, ale jen s krajním odporem vzpomínala, jaké to bylo věčně sedět a čekat na zakázku. Zařazená do katalogu jako nějaké zboží, ze kterého si zákazník vybíral mezi nejistýma holkama. Stojan se správnou délkou nohou.

Být závislá na hodnocení a názoru druhých na její zevnějšek jí vůbec nevyhovovalo. Takže zrušila smlouvu s agenturou a začala se místo toho věnovat bojovému sportu, aby ze sebe vybila vztek, který se v ní nahromadil ze všech těch výběrových procesů a osahávajících fotografií.

V současné chvíli byla se svou výškou i barvou vlasů spokojená, ale i tak si vlasy barvila na hnědo, aby nebyla při sledovačce tak nápadná. Vlastně vůbec nerada poutala pozornost. Především tu mužskou, protože díky své práci na oddělení zabývajícím se bojem s prostitutací si začala lačné pohledy spojovat s velmi nepříjemnými osobami.

„Hergot, to je vedro,“ postěžovala si Sara a přivřela oči proti malému ručnímu větráčku od Clase Ohlsona, který si koupili, aby klimatizací nevybíjeli autobaterii.

„Uvidíme, jak dlouho potrvá, než si lidi začnou na to horko stěžovat,“ řekl David. „Po dlouhý době je to první teplý léto.“

Sklopil oči od vrat k hodinkám a zase zpátky.

„Jak dlouho už tam je?“

„Nevím. Řekla bych, že dost. Už musí být hotový. Vpadneme tam až s dalším.“

„Oukej.“

„Ale tohohle bychom mohli trochu postrašit, až vyleze ven, co říkáš? Zkusit mu aspoň pohrozit, když už ho za to nemůžeme zavřít.“

David se podíval na Saru.

„Chceš ho šikanovat?“

„Ne, jen mu dát najevo, že o něm víme. Zkontrolujeme mu doklady, a přitom mu naznačíme, že by se o tom mohla dozvědět jeho žena. Oni si všichni myslí, že to můžou dělat na pristo beztrestně.“

„Buďto ho chytíme in flagranti, nebo ho musíme nechat jít.“

„Podívej se na nás. My můžeme dostat jednoho chlápka, ale tahle holka jich dneska měla dalších deset. A jinde ve městě mají další stovky takových holek tisíce zákazníků.

A my zatkneme jen pár z nich. A dáme jim pokutu. A oni v tom pak vesele pokračují dál. Do prdele, to přece nemá logiku.“

„Tak to prostě je.“

„Ale je to na hovno!“

„Co je s tebou, prosím tě? Proč se tak rozčiluješ?“

„Ty se mi divíš? Není spíš divný, že tebe to nerozčiluje?“

„Já si myslím, že rozčilený člověk neodvádí dobrou práci.“

„Naopak, rozčítit se je dobrý. Dodá ti to energii pokračovat v práci. Nebo jak si to představuješ? To se mám radovat? ,Hurá, to jsou ale super úchyláci!““

„Nelíbí se mi to. Člověk pak odvádí horší výkon a rychle vyhoří. Tuhle práci nejde dělat, když tě to rozčiluje.“

„Já si, krucinál, myslím, že už je na čase, aby se konečně někdo na tyhle hajzly opravdu nasral. Ne se jen pořád snažit je chápat a domlouvat jim, ale pořádně se naštvat. Zdravě se nasrat.“

„Naše práce je běh na dlouhou trať.“

„Já ale nechci, aby to byl běh na dlouhou trať, já to chci vyřešit teď hned. Asi takhle: ,Koukej toho nechat! Teď hned!““

David zavrtěl hlavou.

„Musíme je přimět pochopit, že to, co dělají, je špatný. Vztek není dobrý způsob, jak s nimi navázat kontakt. To se hned postaví na zadní, vyvolá to konflikt. Nikdo tě nebude poslouchat, když na něj začneš řvát, místo toho přejde do protiútoků.“

„Nemáš pocit, že je úplně jedno, co uděláme? Stejně to nikdy neskončí.“

„A co bys tedy radši?“ zeptal se David. „Zachránit ty holky, nebo pozavírat kunčafy?“

„Nejradši bych oboje.“

„Ale co je důležitější?“

Sara pokrčila rameny.

„Kdyby sis musela vybrat.“

Zamyslela se. I když odpověď už znala.

„Pozavírat kunčafity,“ odpověděla. „Když nebudou zločinci, nebudou ani oběti.“

„Já chci zachránit ty holky.“

„Ale ony o žádnou pomoc nestojí. Odmítají svědčit. Odmítají se přestěhovat do bezpečných domovů. Ony s námi, kriminál, odmítají komunikovat.“

„Musíme si získat jejich důvěru,“ namítl David. „To chvíli trvá.“

„Důvěru!?! Neměly by mít jasno v tom, komu dají přednost, jestli nám, nebo bandě násilnických pasáků? Nám, nebo tomu, že je desetkrát denně znásilní slizký kunčaft? A riskovat, že ji kdykoliv může některý z nich zabít?“

„Saro, tohle nejsi ty. Stalo se něco?“

„Ne, sakra, vůbec nic se nestalo. A to je právě ten problém. Je jedno, kolik zákazníků prostitutek chytíme, protože za nimi stojí fronta dalších tisíců s čurákem v ruce. Mladí, staří, muži všech kategorií, všichni. Nic s tím nenaděláme. Má to vůbec nějaký smysl? A ty holky nechťejí svědčit ani proti svým pasákům, ani proti kunčaftům.“

„Bojí se, co by bylo pak, až by jejich trýznitelé seděli ve vězení a my se začali zabývat něčím jiným. Bojí se pomsty, aby to neodskákal někdo z jejich rodiny.“

„Já vím. A proto jim nemůžeme pomoci. Nemůžeme potrestat viníky. Tak proč se na to rovnou nevysrat, když stejně nemáme žádnou šanci? Možná by nám to mělo začít být jedno.“

„Když to neuděláme my, tak kdo jiný?“

„Co třeba Bůh?“

David si povzdechl.

„A jsme zase u toho ...“

„Jo, jsme zase u toho. Mě fakt vytáčí, že dokážeš mluvit o Bohu ve stejný den, kdy dostaneš na starost případ mladý holky, kterou hromadně znásilnili. Do prdele, jak je to možný?“

David neodpověděl. Tohle nebylo poprvé, co se Sara pokusila zpochybnit jeho víru. Možná to bylo už po sedmdesáté. Po sedmkrát sedmdesáté. Ona se evidentně ani nesnažila jeho

víru pochopit. Rozuměl tomu, že s jejich prací to není jednoduché, ale každopádně on by ji bez své víry nemohl vykonávat.

„Víra v Boha, která ti brání přiznat před svojí vlastní rodinou svoji orientaci!“ řekla Sara. „Co je vlastně zač, ten Bůh?“

„Už jsem ti říkal, že o moji rodinu nejde! Jim se můžu svěřit se vším. Jde o všechny ostatní.“

„O tom taky mluvím. O členech svobodný církve v nějaký díře, kteří šikanují rodinu za to, že jejich syn je homosexuál. V dnešní době ve Švédsku! To ani nemluvím o dalších zemích. Jih Spojených států, Saúdská Arábie, Polsko, Rusko. Tady nejde o víru, ale o legitimizaci nenávisti, o kontrolu nad svými bližními. Aby se mohli beztrestně pouštět do teploušů a žen a...“

Sara zbystřila a zmlkla. David zvedl hlavu a viděl, jak upřeně zírá na vrata domu.

„Běž zkontrolovat tu holku!“ vykřikla a vyskočila z auta.

David viděl Saru utíkat po Artillerigatan směrem ke Karlavägen. Potom si pospíšil ke vchodu do domu, který hlídali. Věděl, že byt se nachází v prvním patře směrem do dvora. Dneska tu nebyli poprvé.

Zkusil otevřít. Bylo zamčeno.

„Otevřete! Policie!“

Jenom doufal, že uvnitř je někdo, kdo bude schopný mu otevřít. Tvrdě zabušil na dveře a znovu zakřičel. Po pár minutách zaslechl na druhé straně kroky, pak to cvaklo v zámku.

Dveře se pomalu otevřely.

David věděl, že dívka, která tady bydlí a pracuje, se jmenuje Becky, a tak předpokládal, že to byla ona, kdo mu otevřel. Ale v první chvíli si tím nebyl tak úplně jistý, protože si rukou zakrývala obličej. A to málo, co viděl z Beckyiny tváře, bylo celé zkrvavené.

„Jsi zraněná?“ zeptal se David. „Chci říct, je to vážný?“ opravil se, když viděl, jak po něm šlehla pohledem. To je snad zřejmý na první pohled, že je zraněná. „Jak ti je? Můžu se na to podívat?“

David ji opatrně vzal za ruku a ona mu dovolila ji dát na stranu. Nos měla nejspíš zlomený. Jedno obočí roztrhlé. A dva zuby vyražené. Další asi uvolněné.

„Zavolám sanitku.“

Ale Becky odmítavě zamávala rukou.

„Haxi,“ zamumlala, zatímco sundala kabelku z police nad věšákem. Vytáhla mobil, odemkla ho a podala Davidovi.

„Co? Aha, ty chceš, abych ho objednal já.“

„Hmm.“

„Taxi na Artillerigatan 65. Becky. Do Danderydské nemocnice.“ David se tázavě podíval na Becky, aby mu odsouhlasila volbu nemocnice. Žena odpověděla kývnutím hlavy. „Pohotovost.“

Pak rychle vyběhl zpátky ven na ulici.

Jak to Sara poznala?

Už u Tyskbagargatan si kunčaft všiml, že má Saru v patách, a tak nasadil tempo směrem ke Karlavägen. Rozrážel rodiny nesoucí transparenty. Zastavoval auta, která v té zácpě stejně nemohla jet rychleji než krokem.

Sara běžela za ním po stezce pro pěší vedoucí středem pompézní aleje na Karlavägen. Další horda studentů mířící ke gymnáziu Östra. A rodiny a kamarádi.

Muž kličkoval mezi oslavenci a způsobem, jakým je odstrkoval na stranu, se davem jakoby protahoval.

Sara běžela, skákala a chránila se rukama.

„Běžte stranou! Idioti!“

Někteří hlasitě protestovali, jiní se tvářili nepříjemně. Tady nebyli zvyklí, aby do nich někdo strkal.

Na třídě Sibyllegatan stál před kioskem ověnčený Chevrolet Bel Air kabriolet 1956, jehož řidič netrpělivě čekal, až bude moct odbočit na Karlavägen, a využil příležitosti, když se před ním vytvořila krátká proluka. Mladý řidič šlápl na plyn, ale okamžitě ho zastavila Sara, která mu přistála na přední kapotě.

„Debile!“ vykřikla Sara a okamžitě běžela dál.

Kotník a rameno, konstatovala, když probíhala kolem obchodu Ica Esplanad.

Kunčaft zvyšoval náskok.

Sakra, tohle nepůjde.

Sara vytrhla menšímu pánovi ve středním věku s bradkou z ruky lahev šampaňského a vší silou jí mrštila po prchajícím muži.

A trefila se.

Přímo do zad.

Zasáhla ho natolik silně, že kvůli tomu zakopl. Což následně vedlo k tomu, že narazil do hloučku mladíků a upadl.

Sara ho stihla doběhnout dřív, než se zase vyškrábal na nohy.

Vrhla se na něj, nasadila mu zámek nohama kolem pasu a pevně je stiskla k sobě. Zámek nohama používala často při trénincích ruského bojového sportu sambo. Zjistila, že v téhle pozici dokáže využít sílu svých nohou nejlíp, a spousta urostlých kluků, kteří při tréninku uvízli v jejím ocelovém sevření, musela zaklepat na zíněnku.

„Vzdávám se!“ vykřikl kunčaft a Sara trochu povolila sevření. Na noze ji něco pálilo a vtom si všimla, že chlápku se v ruce něco leskne. Řízl ji vystřelovacím nožem. Naštěstí nijak hluboko, bylo to jen škrábnutí. Ale i tak.

Sara se sehnula, popadla ho za malíček na druhé ruce a ohnula mu ho dozadu. Zařval bolestí a vtom ho udeřila do hřbetu ruky, ve které držel nůž, a zbraň mu z ní vyrazila.

Pak ho sevřela stehny ještě silněji než předtím.

„Pusť!“ křičel kunčaft. „Pusť mě! Nemůžu dýchat.“

„A ty jsi mě pořežal,“ řekla Sara a vytáhla pouta. „Ruce!“

„Zasraná děvko!“

Sara zesílila stisk.

„Pusť mě!“ řval ten idiot. „Tohle je policejní násilí!“

Pak se obrátil na přihlížející a začal je vyzývat:

„Točte to, točte to!“

Přitom si důkladně zakryl tvář.

„Dej ty ruce před sebe,“ vyzvala ho Sara.

Nakonec ji poslechl.

„I tu druhou.“

Když Sara zaklapla pouta, uvolnila sevření nohou a kunčaft zalapal po dechu, jako by měl celou dobu hlavu pod vodou a potřeboval se zhluboka nadechnout.

„Myslel sis, že mi utečeš? Co?“

Byl tak vysílený, že neměl sílu jí na to nic říct, a tak se k němu sklonila a z plných plic mu zařvala do ucha:

„Kreténe!“

Pak mu z kapsy vytáhla peněženku, našla v ní jeho řidičský průkaz a ofotila si ho.

Pål Vestlund.

Hnusný jméno chlapa kupujícího si sex. Dokonce měl i snubní prsten.

„Ty se nikdy nevzdáš.“

To prohlásil David, který si k nim proklestil cestu davem studentů a jejich příbuzných.

A v tom měl pravdu, pomyslela si Sara. Ona skutečně nikdy nic nevzdá.

„Jak je na tom?“ zeptala se s očima upřenýma na zatčeného chlapa.

„Dva zuby, nos, obočí.“

„Hajzl zasranej,“ pronesla Sara, popadla Vestlunda za vlasy a zatáhla za ně.

„Za tohle tě budu žalovat,“ procedil skrz zuby.

„Za co?“ zeptala se Sara. „Za tohle?“

A kopla ho do žeber.

„Nebo za tohle?“

A nakopla ho přímo do rozkroku. Vestlund vykřikl a schoulil se do klubíčka.

„Saro!“ zasáhl David. Rozhlédl se kolem sebe, jestli je někdo nenatáčí. Ale vypadalo to, že všichni soustředí pozornost na to, až budou ze staré školy Carla Bildta vybíhat studenti.

„Nějak jsem asi uklouzla,“ prohlásila Sara. A pak dodala: „Proč by z toho měl vyvážnout s menším zraněním než Becky?“

„Přestaň.“

„Říznul mě,“ řekla Sara a ukázala mu krvácející ránu na stehně.

„Dobře, ale my nebudeme jako oni,“ pronesl David. „Jak jsi poznala, že ji zbil?“

„Měl krev na rukách.“

„Jenom takhle?“

„Jenom?“

„Ne, chci říct, že ti to stačilo. Že ti to secvaklo. A že jsi to viděla na tak velkou dálku.“

„Tak se podívej.“

„Jo, teď už to vidím. Ale předtím jsem to přes ulici neviděl.“

„Oukej, tak šup nahoru s tím hajzlem a odvezeme ho k nám. Kupování sexu, použití hrubého násilí, kladení násilného odporu policii. Ten nůž jsem mu vyrazila z ruky. Měl by ležet někde támhle.“

David ho našel a potom společnými silami zvedli Pála Vestlunda na nohy.

Sara byla ještě nabitá adrenalinem. Na teorii katarze moc nevěřila. Že když dá člověk průchod násilí, mělo by ho to uklidňovat, čímž spousta trenérů bojových sportů odůvodňovala skutečnost, že nechávají ve svých klubech trénovat mladé kriminálníky. Podle Sary to bylo přesně naopak. Čím víc trénovala, čím víc dávala průchod zlosti, tím víc její agresivita rostla. Dokonce i Martin a děti začali reagovat na její výbušnost. A co třeba fotbaloví chuligáni, ty rozhodně jejich vzájemné rvačky nezklidňují. Ne, někdy litovala, že se uchýlila k násilí, ale na druhou stranu byly okamžiky jako tenhle, za které byla vděčná. Bylo to dvojsečné.

Vydali se zpátky k autu, Vestlund šel se sklopenou hlavou pro případ, že by kolem procházel nějaký známý.

U Café Foam začal Saře zvonit mobil. Podle melodie poznala, že jí volá Anna, její bývalá spolužačka z policejní akademie,

která v současnosti pracovala na kriminálce ve Västerortu. Sara jí přidělila vyzváněcí melodii *Somebody I Used To Know* od Gotye, i když to bylo spíš z legrace. Ve skutečnosti ji Sara pořád znala dost dobře. Anna nebyla její jediná kamarádka, ale jedna z mála.

„Žádný špatný zprávy, prosím,“ ozvala se Sara.

„Bohužel, už to tak vypadá,“ odpověděla Anna.

„Doufala jsem, že mě chceš vytáhnout na pivo nebo tak něco.“

„A místo toho pro tebe mám vraždu v Brommē.“

„Oukej. Nějaká prostitutka?“

„To by v tom případě museli být hodně velký perverzáci,“ odpověděla Anna. „Je to pětáosmdesátiletý pán s kulkou v hlavě.“

„Aha... Nějaký kunčaft?“

„Tenhle případ ve skutečnosti nemá s tvou prací nic společného, je to čistě soukromý. Myslím, že toho chlápka znáš. Nebo jsi ho znala.“

Rodina, sousedi, kamarádi, bývalí kolegové: hlavou jí proběhla jména a tváře. Zavražděný starý pán. Někdo, koho znala.

„Kdo...?“ bylo všechno, co ze sebe dostala.

„Strejda Stellan.“

„Strejda Stellan?“ zopakovala po ní Sara a snažila se tu informaci vstřebat. Snažila se ji zastrčit na správné místo v hlavě. Ale strejda Stellan se nedal nikam zastrčit. Skutečně nikam.

„Ten bývalý moderátor,“ připomněla jí Anna. „Neznala ses s ním?“

„Ale jo. Tedy spíš s jeho dcerami. Jo, s ním taky. Jako dítě jsem u nich byla pečená vařená.“

„No vidíš. Možná bys nám mohla pomoci.“

„Počkej. Strejdu Stellana někdo zabil?“

„Střelil ho do hlavy.“

„To si děláš srandu.“

„Ne.“

„Kdo to udělal?“

„To nevím. Že by nějaký nespokojený divák? Napadlo mě, že ty bys mohla něco vědět. Jestli mu někdo nevyhrožoval. Někaký nesrovnalosti v rodině. Šílený soused. Bláznivý obdivovatel. Já nevím.“

„Já přijedu.“

Než Anna odpověděla „Ne“, Sara už hovor ukončila.

Příjezdovou cestu k majestátní bílé vile obléhala policejní auta, ulice byla uzavřená modrobílou páskou a policisty se jen hemžila. Sousedi a zvědavci postávali na okrajích svých pozemků a na chodníku a civěli. Pokoušeli se z procházejících policistů vydolovat nějaké informace, aniž by přitom působili senzacechtivě. Nikde zatím žádní novináři, ale to byla otázka času.

Sara zaparkovala kousek stranou a k domu došla pěšky. Už z dálky měla pocit, jako by se vracela v čase, skoro se musela sama přesvědčit, jestli se z ní náhodou nestalo zase dítě.

Prokázala se svým policejním odznakem a prošla zátarasu.

„Saro!“ zavolal na ni někdo zezadu, a tak se otočila. Díval se na ni šedovlasý muž v modrých montérkách a pracovních rukavicích.

„To jsem já. Joachim.“

Panebože. Jocke. Zahradník.

„Co se stalo?“ zeptal se s obavami v hlase. Sara viděla, jak okolostojící nastražili uši. Zbytečně.

„Nemůžu ti nic říct,“ odpověděla.

„Ale já přece patřím do rodiny.“

„Já vím. I tak. Omlouvám se.“

Sara pokračovala dál do domu. Jocke se tu vynořil jako duch z minulosti. O tolik starší, a přesto si byl pořád podobný. Bylo neuvěřitelné, že u Bromanových ještě pořád pracuje.

Cestou k domovním dveřím pohlédla do zahrady a zamířila místo toho tam. Možná ji zlákal blízký kontakt s minulostí.

Také cítila, že je po tom předchozím zásahu ještě plná adrenalinu, a říkala si, že by možná bylo dobré se napřed

zklidnit, než bude se svými kamarádkami z dětství Malin a Lottou mluvit o smrti jejich otce. Ale především to byla záminka.

Zahrada Bromanových bude v jejich vzpomínkách navždy památkou na ztracený ráj, symbolem nevinných dětských her. Možná by se v ní nejdřív měla projít, pokusit se trochu rozptýlit po té špíně, na kterou se v práci musela dívat. Možná, že přesně tohle teď potřebuje. Ano, pochopitelně, pokud odhlédne od nepříjemného důvodu své návštěvy tady.

Na pláži to bylo pořád stejně nádherné, jak si to pamatovala. Kolem domku pro hosty prošla na molo. Tady stála naposledy jako malá. Vybavila si tři rozesmáté holky, které tady seděly a házely do vody obložené chleby. Veselé a bezstarostné. Tmavovlasá Lotta, blondatá Malin a zrzavá Sara.

Vzájemně se doplňovaly. Dohromady tvořily celek.

Možná to bylo poprvé, kdy slyšely o házení žabek, a přišlo jim obzvlášť zábavné házet místo kamenů obloženými chleby. Tehdy svítilo sluníčko, přesně jako dneska. Jen je to už neko-nečně dávno. V jiném světě.

Kam se to všechno podělo, pomyslela si Sara. Proč to prostě nemohlo pokračovat dál?

Molo, na kterém trávily během teplých letních měsíců celé dny.

Koupaly se vůbec někdy?

Sara si nebyla jistá, ale určitě ano. Ale jo, každopádně si pamatovala, jaké měly plavky, a na vůni krému na opalování. Nikdy ji neměla ráda. Proč? Že by proto, že tady proseděly celé dny namazané krémem, ale nikdy se nekoupaly?

V tu chvíli náhle znejistěla, pravděpodobně proto, že si uvědomila důvod, kvůli němuž sem přišla. Každopádně se otočila a vyrazila nahoru k domu.

Velkému, bílému a stylově čistému. Byl drahý, už když ho Bromanovi kupovali, teď musel stát majlant.

Bylo zvláštní nemuset zvonit a čekat, až jí přijde teta Agneta otevřít, nebo až přiběhnou obě sestry a zavěšené na klice budou pozorovat svou pozvanou kamarádku. Schody před

domem jí vždycky připadaly jako stanoviště vstupní kontroly. Pak už bylo všechno jako obvykle.

Sara tentokrát nezazvonila. Otevřela si sama a vešla dovnitř. Rozhlédla se kolem sebe.

Nic se tady nezměnilo.

Bylo to doslova a do písmene jako návrat do minulosti.

Hala vypadala úplně stejně, se stejným věšákem, stejnou stoličkou a telefonním stolem. Na zdech visely stejné fotografie Stellana po boku známých osobností a politiků. Kam až dohlédla, vypadalo vše stejně jako před třiceti lety. Všechno stálo na svém místě, dokonce to tam i stejně vonělo.

Může se čas zastavit?

Sara si přesně vzpomínala, jaký to byl pocit, přejít přes práh tohoto domu, jak ji vždycky přišla Agneta přivítat, i když jí otevřela některá z jejích dcer. Vždycky vítala hosty vstřícněji než kdokoli jiný z její rodiny.

V obýváku se kriminalističtí technici zabývali obětí. Křeslo stálo otočené na opačnou stranu, ale Sara zahlédla paži bezvládně visící z područky. Víc toho ani vidět nechtěla. Ted' ne. Místo toho se jednoho z techniků zeptala, kde by našla Annu, a jako odpověď se jí dostalo kývnutí hlavou směrem ke kuchyni.

Cestou do kuchyně již z dálky uslyšela Malinin pronikavý hlas:

„Musíte ji najít!“

„Pracujeme na tom,“ odpověděla Anna lehce odevzdaným tónem.

Malin byla rozrušená, a když Sara vešla do kuchyně, špatně si to spojila. Hned jak uviděla svou bývalou kamarádku, vyskočila a rozeběhla se k ní s odmítavě zvednutýma rukama.

„Saro, nechod' sem,“ řekla a zavrtěla hlavou. „Stalo se něco strašného.“

„Neboj. Já jsem od policie,“ odpověděla Sara a ukázala jí svůj odznak.

Malin se zarazila.

„No jo, jasně, já zapomněla. Promiň, je to tak... Ty jsi tu pracovně?“

Vypadala vystrašeně, jako by skutečnost, že je tu Sara jako policistka, a ne jako kamarádka, tu příšernou situaci ještě zhoršovala.

„Nemusela jsi sem jezdit,“ řekla Anna.

Sara se podívala na Annu. Malá, vytrénovaná a pohotová. Navzdory své nevelké postavě vzbuzovala respekt. Husté černé vlasy, hnědé oči a tmavá kůže. Vyzařovala z ní odhodlanost. Nebyly vždycky ve všem zajedno, ale jedna druhé nikdy do práce nemluvila.

„Ale jo,“ namítla Sara. „Musela. Je to Stellan.“

Když Malin zaslechla jméno svého otce, unikl jí další vzlyk a Sara se k ní obrátila. Jak se její kamarádka z dětství změnila?

Hned na začátek zaznamenala, že Malin už není přirozeně blond. U kořínků měla vlasy šedivé a zbytek byla platinová blond. A přesně podle očekávání na sobě měla drahé značkové oblečení. Sara hádala, že Malin často nakupuje na ulici Birger Jarlsgatan. Schuterman, Gucci, Prada, možná dokonce Chanel. Každopádně kabelku měla od Louise Vuittona. Podle Sary jí chyběla fantazie. Pamatovala si, že obě sestry byly vždycky ohledně značkové módy velké snobky a velmi přísné kritičky. Vzpomněla si, jakou měla radost, když jí párkrát něco pochválily.

„Saro, já chci, aby našli mámu,“ hlesla Malin slabým hlasem.

„Agneta tu není?“

„Ne. A táta je...“

„Já vím. Zní to neuvěřitelně. Stellan, a zastřelený.“

„Kde je máma?“ zeptala se Malin a podívala se na ni.

„To nevím. Ale oni ji určitě najdou.“

„A jak?“ Malin strach přešel v rozčilení. „Třeba ji taky zastřelili. Nebo unesli. Nebo někde leží zraněná, a když ji nikdo nenajde, tak tam vykrvácí.“

Anna mezi ně vstoupila, možná spíš kvůli Saře než kvůli Malin.

„Už jsem vám řekla, že jsme nasadili hlídky, které prohledávají okolí,“ řekla. „Poptávají se po sousedech a hledají stopy. Dole na jezeře je náš člun. A pokoušíme se sem dostat helikoptéru. Pokud ji nenajdeme, nasadíme do pátrání psy.“

„Je to moje máma!“ prohlásila Malin.

„Já vím. Ale my svou práci děláme dobře. Musíte nám věřit.“

Malin se obrátila na Saru, jež na ni pro uklidnění kývla hlavou. Když byly malé, byly to sestry, které všechno řídily a o všem rozhodovaly, a teď Malin nezbyvalo než se spolehnout na to, že ona a její kolegové vědí líp než ona, co dělat.

„Je mrtvá?“ zeptala se Malin a dívala se Saře přímo do očí.

„Nemyslíš, že se jen někam schovala? Vzhledem k tomu, co se stalo s tvým tátou.“

„Možná. Ale v tom případě by se už mohla vrátit, ne?“

„Třeba neví, že jsme tady. Napadá tě nějaký místo, kde by mohla hledat bezpečný úkryt?“

„Vůbec. Možná u mě doma.“

„Mohla by být tam?“

„Ne. Nebo jo, my jsme přece tady. Třeba je tam a čeká na nás.“ Malin vytřeštila oči. „Je tam, Saro? A říká si, kde jsme?“

„Nevíš, jestli má u sebe nějaký telefon?“

„Ne, ten leží v kuchyni. Zkoušeli jsme na něj volat.“

„Christian je tady?“

„To on zavolal policii. Já jsem... prostě to nešlo.“

„Mohla bych ho poprosit, aby se zajel podívat k vám domů, jestli tam není Agneta?“

Malin s tím neměla problém, a tak se Sara obrátila na Annu.

„Co myslíš?“

„Rozhodně. Řeknu jim, ať pro něj dojdou.“

„Je i s dětmi u CM,“ řekla Malin. „To je soused.“

Anna krátce přikývla a odešla.

Sara si na CM pamatovala. Carl Magnus a nějak dál, starý rodinný přítel. Bydlel v sousedním domě po celé její dětství a evidentně tam bydlí i nadále. Bývalý výkonný ředitel, který

se už během aktivního života naplno věnoval tenisu, golfu a lovu s králem. Říkalo se o něm, že má nejdražší pušku ze všech lovců. Dražší než král, což bylo podle Stellana v rozporu s etiketou. Sara si vzpomněla, že se jmenovala Fabbri; když byla malá, tak jí to znělo jako „fabrika“.

Také si vzpomínala, že když museli Stellan a Agneta někam odjet, párkrát ho požádali, jestli by jim nepohlídal holky, což nebyla přímo jeho parketa. Ale teď s nimi byl i Christian a vnoučata určitě podvědomě vycítila, že se děje něco vážného. Jestli děti něco doopravdy umí, tak vycítit náladu dospělých. CM teď tedy neplnil roli jejich opatrovníka, ale důležité bylo, že jim uprostřed všeho toho zmatku poskytl klidné útočiště.

Sara si prohlížela Malin, která seděla na židli a prázdným pohledem zírala před sebe. Pod šminkami byla úplně bledá. Co to s člověkem udělá, když najde svého otce zavražděného? Doma. Sara si říkala, že Malin by měla dostat pomoc od odborníka, jenž by jí poradil, jak tuhle krizovou situaci zpracovat, a v tuto chvíli se ji snažila přivést na jiné myšlenky tím, že ji nutila soustředit se na konkrétní věci.

„Proč jste sem přijeli?“ zeptala se Sara. „Na návštěvu?“

„My už jsme tu byli. Já i Lotta se svojí rodinou. Rodiče nám oběma hlídali děti, když jsme byli ve Francii, a dneska jsme si je přijeli vyzvednout. Zamávali jsme jim a odjeli, ale Molly si tady zapomněla banánovou panenku, tak jsme se pro ni vrátili.“

„Kde jste se otočili?“

„Na Brommaplanu.“

„A když jste přijeli, tak už byl Stellan...“

„Ano.“

„Takže k tomu muselo dojít během deseti patnácti minut.“

„Jo. Je to šílený. Šílený...“

„Co na to říká Lotta?“

Malin mlčky vstřebávala otázku.

„Nevím. Ona... Já nevím, jestli jí už Christian volal.“

„Už jde, zeptáme se ho... Malin?“

„Ano?“

„Já se teď půjdu... na něj podívat. Jsi v pohodě?“

„Jasně.“

Malin zněla nepřítomně, jako by odpovídala podvědomě.

Sara prošla halou do obývacího pokoje.

A tam, ve starém křesle od Bruna Mathssona, seděl on.

Stellan Broman.

Na zemi pod ním ležela krví potřísněná kniha. Goethe.

A u stěny obal od CD s Matoušovými pašijemi.

Zemřel obklopen krásou.

Stellan Broman byl zastřelen šikmo zezadu, vysvětlil jí jeden z kriminalistických techniků, zatímco jí z čela stékal pot, jak se v tom horku uvnitř potila. Kulka vnikla do týlu zleva, kousek za uchem, a vyšla na kraji čela nad koncem pravého obočí. Rovnou skrz mozek. Krev smísená s kousky mozku mu potřísnila košili, svetr, opěrku křesla, knihu a podlahu.

Byl zastřelen při čtení v křesle. Copak toho vraha neslyšel?

Snad na stará kolena neohluchl? Ne, nikde neleželo žádné naslouchátko.

A teta Agneta? Kde je ta?

Jestli se někde schovala, tak teď už by se mohla odvážit vyjít ven. Od zastřelení Stellanu už muselo uplynout několik hodin a od Anny věděla, že policie několikrát prohledala celý dům.

Tak kde je?

Jako jedna možnost se nabízela varianta, že ji vrah odvedl s sebou, což nebyla pěkná představa.

Dramatický únos s matkou jejích kamarádek v hlavní roli. Ale proč by ji někdo unášel? Únos byl jeden z trestných činů, se kterým bylo nejtěžší uspět, věděla Sara. Skoro každý končil neúspěšně.

Rozhlédla se po pokoji. Teď v dospělosti jí připadal o tolik menší. Od chvíle, kdy tu byla naposledy, se někteří lidé stihli narodit, dospět a pořídit si vlastní děti.